

Marci naplója VII. - Vendég a háznál

Marci naplója VII. - Vendég a háznál

Megosztás

- [Facebook \(opens in new window\)](#)
- [Twitter \(opens in new window\)](#)
- [Pinterest \(opens in new window\)](#)
- [Download \(opens in new window\)](#)
- [<?xml version="1.0" encoding="UTF-8"?> E-mail \(opens in new window\)](mailto:uhiskas@protonmail.com)

Kedves Naplóm! Ha valaki azt állítaná, ez itt most macskakaparás, nem is tudnék vele vitatkozni. Remeg a kezem a felháborodástól, sőt, még a farkincám vége is reszket az indulattól. Laurát és Pétert sehol sem találom, a házat pedig átvették a betolakodók!

Hatalmas felfordulással kezdődött az egész. Laura elővett néhány táskát és bőröndöt, ez pedig az elején remek szórakozásnak bizonyult. Mindegyikbe belemásztam, remekül bujóskaztunk. Aztán Laura elkezdett ruhákat, különféle flakonokat és törülközőket pakolni, az egész lakás tele lett holmival, és ha én valamelyikre ráültem vagy bebújtam alá, akkor a gazdám idegesen elsziccelt. Mikor Péter hazajött, nem is szólt semmit a felfordulásért, csak azt mondta, Laura nem tudja elvinni az egész ruhatárát a tengerhez. De másnap reggel becsukták a bőröndöket és beültek az autó nevű pléhdobozba és elmentek. Előtte megsimogatták a fejemet, az államot, Péter a fületemet is megvakargatta, azt mondta, legyek jó cica és engedelmeskedjek a szomszéd bácsinak, és azt ígérte, hamar visszajönnek.

Elszorult a szívem. Elmentek. Mivel a tálkáim tele voltak, azért nem aggódtam, hogy nem lesz mit ennem. De még soha nem voltam egyedül! Elhatároztam, amíg Péter és Laura vissza nem jön, addig én alszom egy nagyot, és mire felébredek, minden olyan lesz, mint régen. Ahogy baktatok be a házba a kosárkám felé, egyszercsak földbe gyökerezett a lábam: a szomszéd bácsi a mi nappalinkban állt. És mellette, a lába mellett – ó borzalom – egy idegen kandúr.

Egész pontosan, ez a kandúr nem volt teljesen idegen. Kedves napló olvasóim biztosan emlékeznek, hogy megírtam már egyszer, a szomszédban lakik egy nagy, zöld szemű kandúr. Nem mondom, tekintélyes egy darab, de csak közönséges házi círmos, semmi pedigéje nincs. Eddig csak kerülgettük egymás területét, ismertem az ő illatát, nem is nagyon mentem a territóriumára, és eddig – mondom eddig – ő is tisztelte az én otthonomat. De most, szemérmetlenül ott állt és mereven nézett engem. A szomszéd bácsi

eddig nagyon-nagyon kedves volt velem, mindig megsimogatta az elegáns ezüst csíkos bundámat és néha adott egy-egy nyers hal darabot. Most is barátságosan hívogatott, de a kandúr szemmel láthatóan hozzá tartozott.

A felháborodástól nem is tudtam először, mit csináljak. A szomszéd az szomszéd, maradjon a saját házában, ide az én otthonomba ne merjen senki bemereszkédni. Tudtam, mit kell tennem: a hátamat fellépőztam, a farkamat üvegmosó méretűre borzoltam, és fenyegetően oldalazva kiabáltam rá a ridegen bámuló kandúrra, távozzon innen. De ez a macska a füle botját sem mozgatta, csak ült. Persze, vele volt a gazdája, erősebbnek hitte magát. És én azt hiszem, talán erősebb is egy kicsit, mint én.

Ami még felháborítóbb, a szomszéd bácsi csak mosolygott, megvakargatta az izgalomtól hegyes füleim tövét és azt mondta egyszerűen, majd összeszoktok. És megsimogatta a saját cicáját is, amelyik odadörgölődött rögtön a lábához, persze rólam le nem vette a szemét.

Taktikát váltottam. Elsétáltam zöldszeműkém mellett, mintha ott sem lenne, peckesen, farkamat égne tartva mentem a tálkámhoz, hogy igyak egy kis cica tejet a nagy ijedtségre. Majd elájultam, mikor megláttam, hogy még két tálka van az enyém mellé téve, és a szagukról rögtön tudtam, ezeket a kandúr fogja használni. Az egyikben volt egy kis száraz eledel, azt rögtön felfaltam, nehogy jusson a betolakodónak is ilyen finomság. Igaz, idegességemben, meg mert kicsit sem voltam éhes, azonnal ki is hánytam a tányér mellé az ételt.

A szomszéd bácsi pedig feltakarította a koszt és közben nagyon kedvesen beszélt hozzám, egész megnyugodtam a hangjától. De azért a biztonság kedvéért még rápisiltem a lábtörlőre, hogy Lauráék tudják, ez az én otthonom, bárki is lakik még itt. Befeküdtem a kosaramba és onnan tartomma szemmel a nappalit, meddig pofátlankondik nálunk ez a másik cica.

Hát egy hétig itt volt. Egészen addig, amíg Laura és Péter vissza nem jöttek az autóval, és nem hálálkodtak a szomszéd bácsinak, hogy ide költözött és vigyázott a házra és rám.

Pedig én vigyáztam az otthonunkra, én tartottam rendet. Megtűrtem ugyan a betolakodó kandúrt – neki is lett helye, a kosarát áthozta a szomszéd bácsi és felvitte a vendég szobába, ahol én úgy is riktán járok -, de nem engedtem ám annak a zöld szemű közönséges cirmosnak, hogy felugorjon a garnitúrára. Azonnal ordibáltam vele, ha megpróbálta, sőt, egyszer fújtam is rá. A teraszon sem feketett föl a párnás székekre, oda sem engedtem őt, nyikorgó hangon kiabáltam rá. De elég flegma egy cica ez a kandúr, kényelmesen leheveredett a terasz meleg kövére és ott szundikált, időnként alaposan szemügyre véve engem, mintha először látna. Én viszont már nem voltam olyan ideges, mert láttam, nem törekszik arra, hogy az én helyemet elfoglalja, csak egyszerűen a gazdájával akar lenni.

Az utolsó napokban, mielőtt hazajött volna Laura és Péter, megpróbáltam kicsit barátkozni ezzel a macskával. Mikor aludt, odamentem hozzá és megprofoztam a farkát. Amelyik szintén szép csíkos, de persze nem olyan gyönyörű, mint az enyém. Először nagyon undok volt, még felém is kapott, de nem túl komolyan. Mikor másodszorra is megpróbáltam, akkor direkt úgy csapkodta a farkát, hogy játsszak vele, aztán felugrott, és úgy menekült előlem, ahogy a testvéreim csinálták, mikor játszottunk. Kicsit ugrándozva, kicsit, felborzolt szőrrel, hogy lássam, ez csak játék, de ő azért erős egy verekedéshez is.

Ha őszinte akarok lenni, nem is volt rossz, hogy tudtunk játszani. Egész jókat szaladgáltunk a kertben, és azt sem bánta a kandúr, ha az ő kertjükbe átmentem, felderíteni az ő területét. De azt nem engedte, hogy hozzábújjak. Mindig egyedül aludt, még a gazdájához sem ment lefeküdni. Én vágyakozva néztem, ahogy ott alszik a szuszogó szomszéd bácsi mellett a kosárban. Nekem nyitva hagyták a hálósobát, de egyedül aludni a szép nagy ágyunkban unalmas volt és szomorú.

De most már megérkeztek végre Péterék. Laura olyan barna, mint egy négerbaba, jókedvű és kipihent. Rögtön ölbe vett, ahogy meglátott engem, amint szemrehányó tekintettel ültem a kanapén. A kandúr ezt látta, de nem izgatta magát, csak odadörgölődött a gazdájához, hogy lássuk, neki is van családja.

A szomszéd bácsi és a kandúr hazamentek. Én nagyon boldog vagyok, hogy megjöttek a gazdáim, egész nap csak az ölükben ülök, dorombolok nekik, még alvás közben is böködöm őket. Aztán kisurranok az éjszakába, és mit látok: a kerítésnél ott ül a zöldszemű. És egész kedvesen néz rám, sőt, mikor nekiugrottam egy kis birkózásra, gyöngéden visszapofozott.

Azt hiszem, lett egy barátom.

[Vissza a junior cikkekhez](#)

Source URL:

<https://www.whiskas.hu/junior/szorakoztato-hirek/marci-naploja-vii-vendeg-a-haznal>